

sannagi forda. Ei olnud ei pole tunni aega mõda, kui keik nelli röörivsilt lässist ja jallast finni seutud sealt maas ollid, ilma üht werre tilko árrawallatamatta.

Kui saaksad ollid hommikul ülestoudunud, rákis toapois neile üles, mis õsel olli sündinud, ja nimmetas, et se keige ennamiste selle wiggase ferjaja läbbi olli forda läinud. — Kas sa nääd, mo sõbber, ütles praua siis herra vasto, kui Jumala tassuminne se járrele on joudnud, mis minna sel waesele head olin teinud. — Herra, piddas sedda wiggast meest mitto páwa lahkesti üles, senni kui temma wigga olli parrandatud, ja laskis tedda siis rohke ráhha tassumissega emale miina. Kurjanoudjad said kohto käitte ja piddid omma kuriusse sünd fatsuma. — Lugejad mótwad kül ueste sest märko, mis Jumala biget wallitsust mõda hea ja kuri járrele jouab. Gago se heateggiattele melejahutamisseks, ja kuriateggiattele hirmuks.

Zähhendusse.

Püü ja messilane.

Messilane kukkus wette, püü näggi üllewelt ofsa peält, wiškas temmale lehhekesse kätte. Piissoke loom astus peale, kuitvatas ommad tiwakessed, lendas römoga koio.

Monne páwa párrast näggi messilane, et füt sihtis püšiga sellesamma püü peale, mis tedda eiast olli wäljaaitnud. Ta lendas rutto liggi, pištis wallusaste mehhe kätte. Püs läks lahti, laeng körwale, püü lendas römoga koio.

Üllem aitko allamat meest:
ford saab abbi temmagi käest.

Kuk ja rebbane.

Kuk laulis lauda harja peält. Rebbane tulsi liggi, ja ütles: „Astu mahha, kükfekenne, ma toon sulle häid sannumiid. Keik waen on nüüd Ma peál otsa löpnud. Meie peálit, wäggew loufoer, on isse sedda fäsko wäljaannud. Ei sõ nüüd hunt ennam lammast, egga rebbane kannasid. Üks sõbrus keikidel. Astu mahha, kükfekenne!”

Kuk ütles: „Nägi neile ka, kes sealt joostes tullevad, et nemmad siis ka sedda head asja fulda sawad, ja sind ennam ei hirmuta” — Krants, Sulta ja Wido joosid tubbat nelja liggi.